

रोमले दर्शनलाई स्थापित गर्छ - संख्या एघार वटा

भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोगको समझ: सेप्टेम्बर 11, 2001, र लाओडिसियाई एडभेन्टवादको लागि अन्तिम परीक्षाको प्रक्रिया

Jeff Pippenger

2024-08-30

जसरी ११ अगस्त, १८४० ले मिलरद्वारा अपनाइएका नियमहरूको पुष्टि गर्‍यो, त्यसरी नै ११ सेप्टेम्बर, २००१ पछि, हेर्न इच्छुकहरूले यो देखे कि Future for America द्वारा अपनाइएका अगमवाणीसम्बन्धी सिद्धान्तहरू नै यशैया अध्याय अठ्ठाइसमा प्रस्तुत पछिल्लो वर्षाको साँचो बाइबलीय कार्यविधि थिए। पवित्र इतिहासमा प्रस्तुत सुधार-रेखामाथि सुधार-रेखा लागू गर्ने प्रक्रियाले ११ सेप्टेम्बर, २००१, ११ अगस्त, १८४० को पुनरावृत्ति थियो भन्ने कुरा स्थापित गर्‍यो।

यो देखियो कि प्रकाशको पुस्तक दसको शक्तिशाली स्वर्गदूत सन् १८४० मा अवतरित हुँदा, उहाँले सन् २००१ मा आफ्नो अवतरणको पूर्वछायाङ्कन गर्नुभयो। दुवै स्वर्गदूत इस्लामसम्बन्धी एक भविष्यवाणी पूरा हुँदा अवतरित भए। त्यसपछि पुरुष र स्त्रीहरूले उक्त कार्यविधिको प्रभावकारिताप्रति प्रतिक्रिया जनाउँदा आन्दोलन वृद्धि हुँदै गयो। लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टवादको नेतृत्वलाई अन्त्यकालमा सन् १९८९ मा पन्छाइयो, र अब प्रभुले तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनलाई आफ्ना अन्तिम-दिनका प्रवक्ताहरूका रूपमा छान्न थाल्नुभएकोले, त्यो चर्च आफ्नो अन्तिम परीक्षाको प्रक्रियामा प्रवेश गर्‍यो।

अन्तिम दिनहरूका लागि दिइएका नियमहरूमध्ये एक प्रमुख नियम भविष्यवाणीको त्रिगुणीय प्रयोग थियो। विशेषतः त्यस समयमा तीन शोकहरूको त्रिगुणीय प्रयोगले सेप्टेम्बर ११, २००१ को घटनालाई यति स्पष्ट रूपमा समर्थन गर्‍यो। जब त्यस सत्यको इमानदारीपूर्वक अनुसन्धान गरियो, तब सत्यको खोजी गर्ने हृदयहरूद्वारा यर्मियाहका “पुराना मार्गहरू” तर्फ डोर्‍याउँदै गरेका मानिसहरूले, भविष्यसूचक परिपूर्ति सहित, तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनद्वारा ग्रहण गरिएका भविष्यवाणीको व्याख्याका नियमहरूको वैधतालाई पनि मान्य ठाने।

प्रकाशितवाक्य अध्याय नौको पहिलो विपत्तिको इतिहाससम्बन्धी अग्रज अग्रदूतहरूको सही बुझाइले इस्लामलाई नै जनाउँथ्यो भन्ने देखियो। झूटा अगमवक्ता मोहम्मद त्यस इतिहासका राजा थिए भन्ने पनि देखियो। त्यस इतिहासमा इस्लामले रोमी साम्राज्यमाथि आक्रमण गर्नेथियो, र तिनीहरूको युद्ध गर्ने तरिका विशेष रूपमा अचानक र अप्रत्याशित रूपमा प्रहार गर्ने भनेर चिन्हित गरिएको थियो। त्यस सन्दर्भमा, “assassin” भन्ने शब्दका व्युत्पत्तिगत मूलहरू इस्लामकै युद्ध गर्ने त्यही तरिकाबाट आएका हुन् भन्ने बुझाइ थियो। त्यस इतिहासमा इस्लामले रोमका सेनाहरूलाई क्षति पुऱ्याउनेथियो, र त्यो अवधि एक सय पचास वर्षको समय-अगमवाणीको रेखामुनि समाप्त भयो। जब त्यो समय-अगमवाणी २७ जुलाई १४४९ मा समाप्त भयो, तब दोस्रो विपत्ति सम्बन्धी समय-अगमवाणी र इतिहास आरम्भ भयो।

यसले तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको अर्को समय-भविष्यवाणीको आरम्भ गर्‍यो, जसको समाप्ति अगस्त ११, १८४० मा भयो। त्यस इतिहासमा इस्लामको भविष्यसूचक कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्ने शासक ओट्टोमान थियो, जसलाई पहिलो विपत्तिको इतिहासमा मोहम्मदद्वारा पूर्वछायित गरिएको थियो। अध्याय नौले भन्छ कि दोस्रो विपत्तिको इतिहासमा इस्लामले रोमका सेनाहरूलाई मार्नेछ। तिनीहरूले अझै पनि युद्धको त्यही शैली अपनाउने थिए—अचानक र अप्रत्याशित रूपमा आक्रमण गर्ने—तर त्यस इतिहासमा बारूद पहिलो पटक आविष्कार गरियो र प्रयोगमा ल्याइयो, त्यसैले दोस्रो विपत्तिले हत्याराको आकस्मिक आक्रमणद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको युद्धको एक प्रकारलाई जनायो, र त्यसमा विस्फोटक पदार्थहरूको प्रयोग पनि समावेश थियो।

सेप्टेम्बर ११, २००१ मा इस्लामको तेस्रो धिक्कारले विस्फोटकहरूद्वारा रोमका आत्मिक सेनाहरूमाथि अचानक प्रहार गऱ्यो। उक्त घटनाले भविष्यवाणीसम्बन्धी सत्यका धेरै धाराहरूको आरम्भलाई चिह्नित गऱ्यो, तर यो स्पष्ट रूपले पहिलो र दोस्रो धिक्कारका अधिल्ला दुई साक्षीहरूमाथि स्थापित भइसकेको थियो। उक्त घटनाले स्पष्ट रूपमा प्रदर्शन गऱ्यो कि जसरी अगस्त ११, १८४० को मिलेराइट इतिहासको सामर्थ्यप्रदानमा, जब दोस्रो धिक्कारसम्बन्धी इस्लामको भविष्यवाणी पूरा भयो र प्रकाश १० को स्वर्गदूत ओर्लियो, त्यसरी नै जब तेस्रो धिक्कारसम्बन्धी इस्लामको भविष्यवाणी आयो, त्यसले त्यसै मितिमा प्रकाश १८ को स्वर्गदूतको अवतरणलाई चिह्नित गऱ्यो।

“के मैले यो घोषणा गरेको छु कि न्युयोर्क ज्वारभाटाको प्रचण्ड छालले बगाइनेछ? यो मैले कहिल्यै भनेकी छैन। त्यहाँ एकमाथि अर्को तलो थप्दै उभ्याउँदै गरेका विशाल भवनहरूलाई हेर्दा मैले भनेकी छु, ‘जब प्रभु पृथ्वीलाई भयानक रूपले हल्लाउन उठ्नुहुनेछ, तब कस्ता डरलाग्दा दृश्यहरू घट्नेछन्! तब प्रकाश १८:१-३ का वचनहरू पूरा हुनेछन्।’ प्रकाशको अठारौँ अध्याय सम्पूर्ण रूपमा पृथ्वीमाथि आउन लागेको कुराको चेतावनी हो। तर न्युयोर्कमाथि विशेष रूपमा के आउँदैछ भन्ने विषयमा मलाई कुनै विशेष प्रकाश प्राप्त भएको छैन; यति मात्र म जान्दछु कि एक दिन त्यहाँका ती महान् भवनहरू परमेश्वरको शक्तिको मोडाइ र उल्टाइद्वारा ढालिनेछन्। मलाई दिइएको ज्योतिबाट म जान्दछु कि विनाश संसारमा छ। प्रभुबाट आएको एउटा वचन, उहाँको सामर्थ्यशाली शक्तिको एक स्पर्श, र यी विशाल संरचनाहरू ढल्नेछन्। यस्ता दृश्यहरू घट्नेछन्, जसको भयावहता हामी कल्पना गर्न पनि सक्दैनौं।” Review and Herald, July 5, 1906.

त्यसपछि हेर्न इच्छुकहरूले Future for America को आन्दोलनलाई Millerite आन्दोलनको समानान्तरका रूपमा देखे। त्यस बिन्दुदेखि यता तेस्रो धिक्कारको इस्लाम सन्देशको एक प्रमुख तत्त्व बन्यो। प्रेरणाले स्पष्ट रूपमा सिकायो कि जब प्रकाशको पुस्तकको स्वर्गदूत अवतरण गऱ्यो, तब पछिल्लो वर्षा आइपुग्यो।

“अन्तिम वर्षा परमेश्वरका जनहरूमाथि पर्नुपर्नेछ। एक शक्तिशाली स्वर्गदूत स्वर्गबाट ओर्लेर आउनुपर्नेछ, र सारा पृथ्वी उसको महिमाले आलोकित हुनेछ।” Review and Herald, April 21, 1891.

जब यहूदाको गोत्रका सिंहले पछिल्ला वर्षाको व्यापक समझ खोल्न आरम्भ गर्नुभयो, तब उहाँले आफ्ना जनलाई योएलको पुस्तकतर्फ डोर्याउनुभयो, जुन पछिल्ला वर्षाको एक प्रमुख सन्दर्भबिन्दु हो। त्यस समयमा, सेप्टेम्बर ११, २००१ पछि यस आन्दोलनमा सहभागी भएका ती पुरुषहरूमध्ये केहीले यो निष्कर्ष निकाले कि परमेश्वरको दाखबारी नष्ट गर्ने, मध्यरात्रिको पुकारको जागृतिसम्म पुऱ्याउने, योएलका कीराहरूले इस्लामलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन्। तिनीहरूले ती कीराहरूले रोमलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन् भन्ने कुरा न त देख्न सके, न त देख्न चाहन्थे।

तीन विपत्तिहरूसँग सम्बन्धित भविष्यवाणीको त्रिगुणित प्रयोगलाई पहिचान गर्दा उत्पन्न भएको शक्तिशाली ज्योतिले, ती कीराहरूले इस्लामलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्ने तिनीहरूको दाबीमा एक अपवित्र तार्किक समर्थन थपिदियो। सधैँझैँ, एकपटक निजी व्याख्यालाई स्थान दिइएपछि, झूटा पूर्वधारणालाई कायम राख्ने प्रयत्नमा पवित्रशास्त्रलाई तोडमोड गरिन्छ। आफ्नो मतलाई समर्थन गर्ने कार्यमा तिनीहरूले प्रकार र प्रतिरूपको सिद्धान्तलाई नबुझ्नेको कुरा प्रदर्शन गरे।

धर्मशास्त्रीय तथा बाइबलीय अध्ययनमा “type” र “antitype” भन्ने शब्दहरू दुई तत्त्वहरूबीचको यस्तो सम्बन्ध वर्णन गर्न प्रयोग गरिन्छ, जसमा एउटाले अर्कोलाई पूर्वचित्रित वा पूर्वसंकेत गर्दछ। यो अवधारणा प्रायः “shadow” र “substance” का व्यापक वर्गहरूअन्तर्गत पर्दछ।

पुरानो करारमा रहेको कुनै घटना, व्यक्ति, वा संस्था, जसले नयाँ करारमा त्यससँग अनुरूप हुने कुनै घटना, व्यक्ति, वा संस्थालाई पूर्वसंकेत गर्दछ वा पूर्वछाया दिन्छ, त्यसलाई टाइप भनिन्छ। यसले प्रतीकात्मक अग्रदूतको कार्य गर्दछ। एन्टिटाइप भनेको टाइपको परिपूर्ति वा वास्तविक कार्यान्वयन हो। टाइपले जसको पूर्वछाया दिएको थियो, त्यो नै त्यसको वास्तविकता हो। “छाया” र “सार” को अवधारणाले टाइप र एन्टिटाइपबीचको सम्बन्धसँग समानान्तरता राख्छ। “छाया” ले (टाइप) लाई जनाउँछ, भने “सार” ले (एन्टिटाइप) लाई जनाउँछ।

यसकारण भोजन वा पेयको विषयमा, वा कुनै पर्व, वा औँसी-पूर्णिमा, वा सब्तका दिनहरूको विषयमा कसैले तिमीहरूलाई न्याय नगरोस्; किनकि यी आउने कुराहरूका छाया हुन्; तर वास्तविकता ख्रीष्टकै हो। कलस्सी २:१६, १७।

किनकि व्यवस्थसँग आउने असल कुराहरूको केवल छाया मात्र छ, ती वस्तुहरूको वास्तविक स्वरूप होइन; त्यसैले वर्षेनि निरन्तर चढाइने ती बलिदानहरूद्वारा त्यहाँ नजिक आउनेहरूलाई यसले कहिल्यै सिद्ध बनाउन सक्दैन। हिब्रू १०:१।

सेप्टेम्बर ११, २००१ पछिको अवधिमा योएलसम्बन्धी विवादमा, र चार कीराहरूले प्रतीकात्मक रूपमा जनाउने पापीय रोमको सही पहिचानमार्फत लाओदिकीया-सम्बन्धी एडभेन्टवादको क्रमिक विनाशको रूपरेखा प्रस्तुत गरिँदा, ती कीराहरू रोम नभई इस्लाम हुन् भनी तर्क गर्नेहरूले तीन वटा विपत्तिहरूको त्रिविध प्रयोगमाथि केवल एक अपवित्र जोड मात्र दिएनन्, तर तिनीहरूले त्यस्ता प्रकारहरूतर्फ पनि औँल्याए, जसले रोमको प्रतिरूपतर्फ संकेत गर्थे, र दाबी गरे कि ती प्रकारहरूले वास्तवमा इस्लामलाई नै पहिचान गराउँछन्। यसो गरेर तिनीहरूले या त प्रकार र प्रतिरूपको सिद्धान्तलाई तिनीहरूले वास्तवमै नबुझेका थिए, वा अन्त्यलाई उचित ठहर्याउन प्रकारहरूको गलत प्रतिपादन गर्नु एक योग्य माध्यम हो भन्ने तिनीहरू विश्वास गर्थे भन्ने प्रमाण दिए।

रोमसम्बन्धी वर्तमान विवादमा फेरि एकपटक यो प्रमाणित भएको छ कि दानिएल अध्याय एघार, पद चौधमा उल्लिखित “डाकूहरू” संयुक्त राज्य अमेरिका हो भन्ने त्रुटिपूर्ण धारणामा अडिग रहनेहरूले भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोग तथा प्रतिरूप र प्रतिरूप-पूर्णताको सिद्धान्त—यी दुवैलाई ठीकरीत्या बुझेका छैनन्।

जब “डाकूहरू” संयुक्त राज्य अमेरिका हुन् भन्ने मत धारण गर्नेहरू आफ्नो अडानलाई समर्थन गर्न खोज्छन्, तब तिनीहरू तीन रोमको त्रि-प्रयोगको एउटा प्रयोग प्रस्तुत गर्छन्, जसद्वारा आधुनिक रोम, अर्थात् रोमको तेस्रो प्रकट रूप, संयुक्त राज्य अमेरिका नै हो भन्ने कुरा कथित रूपमा प्रमाणित गर्न खोजिन्छ। यो भरोसा राख्दै कि तिनीहरूले जानीजानी झूटो साक्षी दिइरहेका छैनन्, र कि तिनीहरूले केवल अगमवाणीको त्रि-प्रयोगका नियमहरूप्रति अन्धो अज्ञानता मात्र प्रकट गरिरहेका छन्, तिनीहरूले पहिलो दुई रोमका एउटा भविष्यसूचक विशेषता प्रयोग गर्छन् र तर्क गर्छन् कि रोमको इतिहासको एउटा विशेषताले आधुनिक रोमलाई पहिचान गराउँछ।

पैगन रोम, रोमसम्बन्धी तीनवटा भविष्यसूचक परिपूर्तिहरूमध्ये पहिलो हो। दानिएल अध्याय ८ मा पैगन रोम पुल्लिङ्ग सानो सीङ हो। अध्याय २ मा पैगन रोम राज्यकला हो। दानिएल ७ मा पैगन रोम विभाजित भई दस-भागीय राज्य बन्छ।

रोमको दोस्रो प्रकट रूप पोपीय रोम हो, जो अध्याय आठमा स्त्रीलिंगी सानो सिङ हो, र जो अध्याय दुईमा गिरजाघरीय कूटनीति हो, र जो अध्याय सातमा निन्दात्मक वचन बोल्ने तथा तीन सिङहरू उखेलिदिने सिङ हो। मूर्तिपूजक रोम एकल शक्ति हो, तर पोपीय रोम द्वैध शक्ति हो, जसले पोपीय कलीसियालाई मूर्तिपूजक रोमका अघिल्ला राजनीतिक संरचनाहरूको राज्यसत्तामाथि शासन गर्ने रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछ। 1798 मा, पोपीय शक्तिले आफ्नो प्राणघातक घाउ प्राप्त गर्‍यो, तर त्यसले कलीसिया हुन छोडेन; त्यसले केवल बाइबल भविष्यवाणीको पशु हुन मात्र छोड्यो, किनकि यसले पहिले नियन्त्रणमा राखेको नागरिक शक्ति हटाइयो।

दोस्रो रोम पोपीय रोम हो, र यो केवल त्यतिबेलामात्र बाइबलको भविष्यवाणीको शक्ति (पशु) को रूपमा कार्यरत थियो, जब यससँग आफ्ना ईशनिन्दापूर्ण योजनाहरू कार्यान्वयन गर्न राज्यसत्ताको शक्तिलाई नियन्त्रण गर्ने सामर्थ्य थियो। पहिलो रोम एकल शक्ति थियो, दोस्रो रोम द्वैध शक्ति थियो, र तेस्रो रोम त्रैध शक्ति हो। रोमका यी तीन अभिव्यक्तिहरू भविष्यवाणीको प्रत्येक त्रिगुण अनुप्रयोगलाई शासन गर्ने उही सिद्धान्तहरूद्वारा शासित छन्। भविष्यवाणीय अर्थमा त्यहाँ तीन विपत्तिहरू, तीन बाबेलहरू, तीन रोमहरू र तीन एलियाहरू छन्। प्रतिरूप र प्रतिपूर्तिको सन्दर्भमा, कुनै पनि त्रिगुण अनुप्रयोगका पहिलो दुई अभिव्यक्तिहरू प्रतिरूपहरू हुन्, जसले तेस्रो परिपूर्तिको छाया प्रदान गर्छन्; र त्यो तेस्रो परिपूर्ति नै भविष्यवाणीको त्रिगुण अनुप्रयोगको प्रतिपूर्ति र सार हो।

रोमसँग सम्बन्धित पहिलो दुई रोमका विशेषताहरूले यो संकेत गर्छन् कि मूर्तिपूजक रोम र पोपसम्बन्धी रोम—दुवैले आफ्ना शासकलाई Pontifex Maximus उपाधि दिएका थिए। त्यसकारण, आधुनिक रोमका शासकको उपाधि Pontifex Maximus नै हुनेछ, जुन उपाधि संयुक्त राज्य अमेरिकाका कुनै पनि राष्ट्रपतिलाई कहिल्यै दिइएको छैन। पहिलो दुई रोमले आफ्ना-आफ्ना ऐतिहासिक अवधिमा सिंहासनमाथिको अधिकार स्थापित गर्नका लागि तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरूलाई परास्त गरेका थिए। 1798 सम्म पुग्ने क्रममा संयुक्त राज्य अमेरिकाले तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरूलाई परास्त गरेको कुनै प्रमाण छैन।

पहिला दुई रोमहरूको सर्वोच्च शासन गर्ने निश्चित समयावधि तोकिएको थियो। दानिएल ११ को पद २४ मा मूर्तिपूजक रोमलाई एक “समय,” अर्थात् तीन सय साठी वर्षसम्म शासन गर्ने रूपमा चिनाइएको छ, र त्यसले ई.पू. ३१ को एक्टियमको युद्धदेखि ई.सं. ३३० सम्म त्यसरी नै गन्यो। बारम्बार पोपीय रोमलाई तीनवटा सिङ्गहरू हटाइएपछि बाह्र सय साठी वर्षसम्म शासन गर्ने रूपमा चिनाइएको छ, अर्थात् ५३८ देखि १७९८ सम्म। यशैया अध्याय २३ मा संयुक्त राज्य अमेरिकालाई सत्तरी प्रतीकात्मक वर्षसम्म, एक राजाका दिनहरूझैँ, राज्य गर्ने रूपमा चिनाइएको छ, तर सत्तरी प्रतीकात्मक वर्ष शासन गर्नुअघि त्यसले तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरू कहिल्यै हटाएन।

आधुनिक रोमलाई दानियेल अध्याय ११ का पद ४० देखि ४२ सम्म दक्षिणका राजाको, रमणीय देशको, र मिश्रका तीन भौगोलिक अवरोधहरूलाई पराजित गर्ने रूपमा चित्रित गरिएको छ, र जब ती तीन अवरोधहरू परास्त भई रोमको अधीनतामा ल्याइन्छन्, तब तिनीहरूले अजिङ्गर, पशु, र झूटा अगमवक्ताको त्रिगुटीय एकता निर्माण गर्छन्। यूहन्नाले हामीलाई यो पनि जानकारी दिन्छन् कि पोपसत्तात्मक पशुको घातक घाउ निको पारिन्छ, र त्यसपछि त्यसले बयालीस प्रतीकात्मक महिनासम्म शासन गर्दछ।

अनि मैले त्यसका शिरहरूमध्ये एउटालाई मानौं मृत्यु हुने गरी घाइते भएको देखें; तर त्यसको घातक घाउ निको पारियो; अनि सारा संसार त्यस जनावरको पछि चकित हुँदै लाग्यो। अनि तिनीहरूले त्यस जनावरलाई शक्ति दिने अजिङ्गरको पूजा गरे; तिनीहरूले त्यस जनावरको पनि पूजा गर्दै भने, “यस जनावरजस्तो को छ? र यससँग युद्ध गर्न सक्ने को छ?” अनि त्यसलाई ठूला-ठूला कुरा र निन्दापूर्ण वचनहरू बोल्ने मुख दिइयो; र त्यसलाई बयालीस महिनासम्म कार्य गरिरहने अधिकार दिइयो। प्रकाश 13:3-5.

आफ्नो घातक घाउ निको पारिएपछि बयालीस प्रतीकात्मक महिनासम्म शासन गर्ने पशु रोमी शक्ति हो।

प्रकाश १३ को भविष्यवाणीले घोषणा गर्दछ कि मेम्नाजस्ता सीङ्ग भएको पशुद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको शक्तिले ‘पृथ्वी र त्यसमा बस्नेहरूलाई’ पापसीको आराधना गराउनेछ—जसलाई त्यहाँ ‘चितुवाजस्तो’ पशुद्वारा प्रतीकित गरिएको छ।... पुरानो तथा नयाँ दुवै विश्वमा, आइतबारको संस्थालाई दिइने सम्मानमार्फत पापसीले श्रद्धाञ्जलि प्राप्त गर्नेछ, जुन केवल रोमी मण्डलीको अधिकारमाथि मात्र आधारित छ।” The Great Controversy, 578.

मूर्तिपूजक, पहिलो रोमले, दानियल अध्याय एघार, पद चौबीसको परिपूर्तिमा, तीन सय साठी वर्षसम्म सर्वोच्च रूपमा शासन गन्यो, र त्यसले दानियल अध्याय आठ, पद नौको परिपूर्तिमा तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरू हटाइसकेपछि त्यसो गन्यो।

पापीय, दोस्रो रोमले धर्मशास्त्रका धेरै वचनहरूको परिपूर्तिमा बाह्र सय साठी वर्षसम्म सर्वोच्च रूपमा शासन गन्यो, र त्यसले दानिएल अध्याय सात, पद आठ र बीसको परिपूर्तिमा तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरू हटाइसकेपछि त्यसो गन्यो।

आधुनिक रोमले दानियल अध्याय ११ को पद ४० मा दक्षिणका राजालाई परास्त गर्छ, अनि त्यसपछि पद ४१ मा यसले रमणीय देशलाई परास्त गर्छ, र पद ४२ मा यसले मिश्रलाई परास्त गर्छ। आधुनिक रोम दानियल अध्याय ११ को उत्तरका राजा हो।

मूर्तिपूजक—पहिलो रोम—एक सतावट गर्ने शक्ति थियो, र पोपीय—दोस्रो रोम—एक सतावट गर्ने शक्ति थियो; त्यसकारण आधुनिक रोम पनि एक सतावट गर्ने शक्ति हुनेछ।

संयुक्त राज्य अमेरिकाले आधुनिक रोमद्वारा सम्पन्न तेस्रो सतावटमा भाग लिनेछ, तर यसले संयुक्त राज्य अमेरिकालाई पोपसत्तात्मक शक्ति भनेर पहिचान गर्दैन; यसले केवल अन्तिम दिनहरूमा पोपसत्तात्मक शक्तिसँग संयुक्त राज्य अमेरिकाको सम्बन्धको एउटा विशेषतालाई मात्र संकेत गर्दछ।

अन्तिम दिनहरूमा संयुक्त राज्य अमेरिका नै “तिम्रा जनताका डाकूहरू” हो भनी तर्क गर्न चाहनेहरूले संयुक्त राज्य अमेरिकालाई गलत रूपमा पहिचान गर्न तीन रोमहरूको त्रिविध प्रयोगको सहारा लिन्छन्। त्रिविध प्रयोगको सन्दर्भमा उनीहरूले अपनाएको त्रुटिपूर्ण विधि पहिलो दुई रोमका एक विशेषता पहिचान गर्ने, र रोम स्वयं नभई रोमकै एक भविष्यसूचक विशेषतालाई तेस्रो रोम हो भनी अडान गर्ने कुरामा आधारित छ।

तिनीहरूले ३२१ ईस्वीमा कन्स्टान्टाइनद्वारा जारी गरिएको पहिलो ऐतिहासिक आइतबारको व्यवस्था, र त्यसपछि ५३८ ईस्वीमा पापीय रोमको आइतबारको व्यवस्था पहिचान गरेर, संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाले संयुक्त राज्य अमेरिकालाई आधुनिक रोमको रूपमा परिभाषित गर्छ भनी दाबी गर्छन्, र साथै दानिएलले उल्लेख गरेको “उजाड पार्ने घृणित कुरा” देख्दा भाग्नू भन्ने येशूको चेतावनीलाई आइतबारको व्यवस्थसँग जोडेर आफ्नो त्रुटिपूर्ण अनुप्रयोगलाई मिसाउँछन्। येशूले उल्लेख गर्नुभएको “उजाड पार्ने घृणित कुरा” ले अन्तिम दिनहरूमा रहेका दुईवटा आइतबारका व्यवस्थातर्फ संकेत गर्छ, तर यसको प्रतीकात्मकता अत्यन्त भिन्न छ, किनकि यो भाग्नू भन्ने चेतावनी हो, पशुको छापलाई त्याग्नू भन्ने चेतावनी होइन। तिनीहरूको त्रुटिपूर्ण धारणा अन्तिम दिनहरूमा दुईवटा विशिष्ट आइतबारका व्यवस्थाहरू छन् भन्ने तथ्यलाई समेत सम्बोधन गर्दैन।

यसकारण जब तिमीहरूले अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको विनाशको घृणित वस्तु पवित्र स्थानमा उभिएको देख्नेछौ, (जसले पढ्छ, उसले बुझोस्:) तब यहूदियामा भएकाहरू पहाडहरूतिर भाग्नू: जो घरको छानामाथि छ, उसले आफ्नो घरबाट केही निकाल्न तल नओर्लियोस्: र जो खेतमा छ, उसले आफ्नो लुगा लिन पछाडि नफर्कियोस्। अनि ती दिनहरूमा गर्भवतीहरू र दूध चुसाइरहेकाहरूलाई हाय! तर प्रार्थना गर कि तिमीहरूको पलायन जाडोमा नहोस्, न त विश्रामदिनमा। मत्ती २४:१५-२०।

“अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु,” त्यो एउटा चिन्ह थियो जुन येशूले आफ्ना जनहरूलाई दिनुभयो, जसले तिनीहरूले कहिले भाग्नूपर्छ भन्ने कुराको पहिचान गरायो, जब मूर्तिपूजक रोमले ई.सं. ६६ देखि ७० सम्म यरूशलेमलाई घेरा हाल्दै र त्यसपछि पवित्रस्थान तथा नगरलाई नष्ट गर्दै आएको विनाश नजिकिँदै थियो।

“येशूले सुन्दै गरेका चेलाहरूलाई धर्मत्यागी इस्राएलमाथि आउन लागेका न्यायहरू, र विशेष गरी मसीहलाई अस्वीकार र क्रूसमा चढाएको कारण तिनीहरूमाथि आउने प्रतिशोधात्मक दण्डको घोषणा गर्नुभयो। त्यस भयावह पराकाष्ठा अघि निस्सन्देह चिन्हहरू प्रकट हुने थिए। त्यो त्रासपूर्ण घडी अचानक र तीव्र गतिमा आउने थियो। अनि मुक्तिदाताले आफ्ना अनुयायीहरूलाई चेतावनी दिनुभयो: ‘यसकारण जब तिमीहरूले दानियेल अगमवक्ताद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तुलाई पवित्र स्थानमा उभिएको देख्छौ, (पढ्नेले बुझोस्:) तब यहूदियामा हुनेहरू पर्वतहरूतर्फ भाग्नू।’ मत्ती २४:१५, १६; लूका २१:२०, २१। जब रोमीहरूका मूर्तिपूजक ध्वजाहरू सहरका पर्खालहरू बाहिर केही फरलाडसम्म फैलिएको पवित्र भूमिमा गाडिने थिए, तब ख्रीष्टका अनुयायीहरूले भागेर नै सुरक्षा खोज्नुपर्ने थियो। जब चेतावनीको चिन्ह देखिने थियो, उम्कन चाहनेहरूले कुनै विलम्ब गर्नु हुँदैनथ्यो....”

“यरूशलेमको विनाशमा एक जना पनि इसाई नष्ट भएन। ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई चेतावनी दिनुभएको थियो, र उहाँका वचनहरूमा विश्वास गर्ने सबैले प्रतिज्ञा गरिएको चिन्हको प्रतीक्षा गरिरहे।... कुनै विलम्ब नगरी तिनीहरू सुरक्षाको स्थानतर्फ—यर्दनपारि, पेरेयाको देशमा रहेको पेल्ला नगरतर्फ—भागे।” The Great Controversy, 25, 30.

५३८ साल नजिकिँदै गर्दा, त्यस युगका ख्रीष्टियनहरूले मण्डली मूर्तिपूजक धर्मसँगको समझौताद्वारा भ्रष्ट भएको छ भनी चिने, र ख्रीष्टको चेतावनीका आधारमा तथा २ थिस्सलोनिकी अध्याय २ मा प्रेरित पावलको साक्षीद्वारा दिइएको ज्योतिसँग अनुरूप हुँदै, तिनीहरू बाह्र सय साठी वर्षको भविष्यसूचक उजाडस्थानतर्फ भागे।

“तर ख्रीष्टको आगमनअघि, भविष्यवाणीमा पूर्वघोषित धार्मिक संसारका महत्त्वपूर्ण घटनाक्रमहरू घट्नुपर्ने थियो। प्रेरितले घोषणा गरे: ‘तिमीहरू चाँडै मनबाट विचलित नहोओ, न त अशान्त बन, न आत्माद्वारा, न वचनद्वारा, न त हामीबाट आएको जस्तो पत्रद्वारा, मानौं ख्रीष्टको दिन निकट आइपुगेको छ। कसैले पनि कुनै प्रकारले तिमीहरूलाई छल नगरोस्; किनकि पहिले पतन नआएसम्म, र पापको त्यो मानिस, विनाशको पुत्र, प्रकट नगरिउज्जेल त्यो दिन आउनेछैन; जसले आफूलाई परमेश्वर भनिने वा उपासना गरिने सबैभन्दा माथि विरोध गर्दै उचाल्छ; यहाँसम्म कि ऊ परमेश्वरको मन्दिरमा परमेश्वरझैं बसेर आफू परमेश्वर हो भनी देखाउँछ।”

“पावलका वचनहरूको गलत अर्थ लगाइनुहुँदैनथ्यो। यो शिक्षा दिनुहुँदैनथ्यो कि उनले कुनै विशेष प्रकाशद्वारा थेस्सलोनिकीहरूलाई ख्रीष्टको तात्कालिक आगमनबारे चेतावनी दिएका थिए। यस्तो धारणा विश्वासमा भ्रम उत्पन्न गर्नेथियो; किनकि निराशाले प्रायः अविश्वासतर्फ डोर्‍याउँछ। यसैले प्रेरितले भाइहरूलाई आफूमार्फत आएको भनी कुनै पनि यस्तो सन्देश स्वीकार नगर्न चेतावनी दिए, र उनले यस तथ्यलाई विशेष रूपमा जोड दिए कि अगमवक्ता दानिएलद्वारा यति स्पष्ट रूपमा वर्णन गरिएको पोपीय सत्ता अझै उदय हुन बाँकी थियो र परमेश्वरका जनहरूका विरुद्ध युद्ध छेड्नेथियो। यस शक्तिले आफ्नो घातक र निन्दापूर्ण कार्य पूरा नगरेसम्म, मण्डलीले आफ्ना प्रभुको आगमनको प्रतीक्षा गर्नु व्यर्थ हुनेथियो। ‘के तिमीहरूलाई स्मरण छैन र,’ पावलले सोधे, ‘कि म तिमीहरूसँग अझै हुँदा नै मैले तिमीहरूलाई यी कुराहरू भनेको थिएँ?’”

“साँचो मण्डलीलाई आक्रमण गर्न आउने परीक्षाहरू अत्यन्त भयङ्कर हुने थिए। प्रेरितले लेखिरहेकै समयमा पनि ‘अधर्मको रहस्य’ ले काम गर्न थालिसकेको थियो। भविष्यमा घट्ने जाने विकासहरू ‘शैतानको कार्यअनुसार सबै शक्ति, चिन्हहरू र झूटा आश्चर्यकर्महरूका साथ, र नाश हुनेहरूमा अधर्मको सबै छलका साथ’ हुने थिए।”

“विशेष गरी गम्भीर छ प्रेरितको त्यो कथन, ती व्यक्तिहरूका सम्बन्धमा जसले ‘सत्यको प्रेम’ ग्रहण गर्न इन्कार गर्नेछन्। ‘यस कारणले,’ सत्यका सन्देशहरूलाई जानाजानी अस्वीकार गर्ने सबैका विषयमा उनले घोषणा गरे, ‘परमेश्वरले तिनीहरूलाई बलियो भ्रम पठाउनुहुनेछ, ताकि तिनीहरूले झूटमा विश्वास गरून्: कि सत्यमा विश्वास नगरी अधर्ममा प्रसन्न हुने ती सबै दण्डका भागी होऊन्।’ मानिसहरूले परमेश्वरले आफ्नो कृपामा तिनीहरूलाई पठाउनुहुने चेतावनीहरूलाई दण्डविहीन रूपमा अस्वीकार गर्न सक्दैनन्। जो यी चेतावनीहरूबाट फर्किरहन अडिग रहन्छन्, तिनीहरूबाट परमेश्वरले आफ्नो आत्मा फिर्ता लिनुहुन्छ, र तिनीहरूलाई तिनीहरूले प्रेम गरेका छलहरूकै अधीनमा छोडिदिनुहुन्छ।” प्रेरितहरूका काम, 265, 266.

मूर्तिपूजकता र मण्डलीबीचको समझौता नै त्यो चेतावनीको चिह्न थियो, जसले त्यस युगका मसीहीहरूलाई पोपीय रोमबाट अलग हुन प्रेरित गर्‍यो; तर यो कुरा ध्यान दिनुपर्ने छ कि येशूको भाग्नू भन्ने चेतावनीमा पावलले थपेको ज्योति उही खण्ड हो, जसलाई विलियम मिलरले बुझ्न पुगे कि दानियलको पुस्तकमा उल्लेखित “दैनिक” ले मूर्तिपूजक रोमलाई जनाउँछ। मूर्तिपूजक रोमले रोक लगाइरहेको, अनि त्यसपछि पोपीय रोम सिंहासनमा आरोहण गर्न सक्नु भनी पछि हटिरहेको भविष्यवाणीसम्बन्धी सम्बन्ध एउटा यस्तो सत्य थियो, जसलाई बुझ्नु अनिवार्य थियो; किनकि त्यस भविष्यवाणीसम्बन्धी सम्बन्धलाई नचिन्ने परिणामस्वरूप, त्यस सत्यलाई प्रेम नगर्नेहरूमाथि बलियो भ्रम आउने थियो। सिस्टर ह्याइटले यही इतिहासलाई सम्बोधन गर्नुहुन्छ:

जसले विश्वासयोग्य रहन चाहन्थे, तिनीहरूका लागि याजकीय वस्त्रमा छद्मवेश धारण गरी मण्डलीभित्र ल्याइएका छलहरू र घृणित कुराहरूको विरुद्ध अडिग रहन निराशाजनक संघर्ष आवश्यक थियो। बाइबललाई विश्वासको मानकका रूपमा स्वीकार गरिएन। धार्मिक स्वतन्त्रताको सिद्धान्तलाई विधर्म भनियो, र त्यसका पक्षधरहरूलाई घृणा गरियो र बहिष्कृत गरियो।

“लामो र कठोर संघर्षपछि, यदि पतित मण्डलीले अझै पनि आफूलाई असत्य र मूर्तिपूजाबाट स्वतन्त्र गर्न इन्कार गरिरही भने, विश्वासयोग्य थोरैले त्यससँगको सबै सम्बन्ध विच्छेद गर्ने निर्णय गरे। यदि उनीहरूले परमेश्वरको वचनको आज्ञापालन गर्ने हो भने, अलगाव अपरिहार्य आवश्यकता हो भन्ने उनीहरूले बुझे। आफ्नै प्राणका लागि घातक हुने त्रुटिहरूलाई उनीहरूले सहन साहस गरेनन्, न त आफ्ना सन्तान र सन्ततिका सन्तानहरूको विश्वासलाई संकटमा पार्ने उदाहरण स्थापित गर्न सके। शान्ति र एकता सुरक्षित गर्न, परमेश्वरप्रतिको निष्ठासँग सुसंगत हुने कुनै पनि रियायत दिन उनीहरू तयार थिए; तर उनीहरूले अनुभव गरे कि यदि सिद्धान्तको बलिदान दिएर शान्ति किन्नुपर्छ भने, त्यस्तो शान्ति अत्यन्त महँगो पर्छ। यदि एकता सत्य र धार्मिकताको सम्झौताद्वारा मात्र सुरक्षित हुन सक्थ्यो भने, भिन्नता रहोस्, यहाँसम्म कि युद्ध नै किन नहोस्।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४५, ४६।

अन्तिम दिनहरूमा संयुक्त राज्य अमेरिका र पोपसत्ताबीचको भविष्यवाणीसम्बन्धी सम्बन्धलाई ५३८ ईस्वी सन्सम्म पुग्ने क्रममा मूर्तिपूजक रोम र पोपसत्तात्मक रोमबीचको सम्बन्धबारे पावलद्वारा गरिएको पहिचानले प्रतिरूपित र विशेष रूपमा जोड दिएको छ। रोमको त्रिगुण अनुप्रयोगमा, उजाड पार्ने घृणित वस्तुलाई भागनुपर्ने चिन्हका रूपमा पहिचान गर्ने येशूका वचनहरू मूर्तिपूजक रोमले पूरा गर्‍यो, र पोपसत्तात्मक रोमले पनि येशूका वचनहरू पूरा गर्‍यो। सिस्टर ह्याइटले ख्रीष्टका वचनहरूको अर्को पनि एउटा परिपूर्तिलाई पहिचान गर्नुहुन्छ।

“अहिले परमेश्वरका जनहरूले आफ्ना स्नेह संसारमा गाँस्ने वा आफ्नो धनसम्पत्ति त्यहीँ थुपार्ने समय होइन। त्यो समय धेरै टाढा छैन, जब प्रारम्भिक चेलाहरूझैँ हामी पनि उजाड र एकान्त स्थानहरूमा आश्रय खोज्न बाध्य हुनेछौँ। जसरी रोमी सेनाहरूले यरूशलेमलाई घेरेको घटना यहूदियाका ख्रीष्टियनहरूका लागि भागे सङ्केत भएको थियो, त्यसरी नै पापीय सब्बाथ लागू गराउने आदेशमा हाम्रो राष्ट्रले अधिकार ग्रहण गर्नु हाम्रो लागि चेतावनी हुनेछ। त्यस बेला ठूला सहरहरू छोड्ने, र साना सहरहरू पनि छोड्नुअघि पहाडहरूका बीचका एकान्त स्थानहरूमा अवस्थित एकान्त घरहरूतर्फ जान तयारी गर्ने समय हुनेछ।” Testimonies, volume 5, 464.

ख्रीष्टको समयकालका ख्रीष्टियनहरूका लागि उक्त चेतावनीले यरूशलेमबाट कहिले भागनुपर्ने हो भन्ने कुरा संकेत गर्‍यो। पाँचौँ र छैटौँ शताब्दीमा ख्रीष्टियनहरूका लागि यही चेतावनीले तिनीहरूलाई उजाडस्थानतर्फ भाग्न प्रेरित गर्‍यो।

अनि ती स्त्री उजाडस्थानमा भागी, जहाँ उनको निम्ति परमेश्वरद्वारा तयार पारिएको एक स्थान थियो, ताकि त्यहाँ तिनीहरूले उनलाई एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म पालन-पोषण गरून्।... अनि ती स्त्रीलाई एउटा महान् चिलका दुई पखेटा दिइए, ताकि उनी सर्पको सामुन्नेबाट उडेर उजाडस्थानमा, आफ्नै स्थानमा, जाऊन्, जहाँ एक समय, समयहरू, र आधा समयसम्म उनको पालन-पोषण गरिन्छ। अनि सर्पले स्त्रीको पछिपछि आफ्नो मुखबाट नदीजस्तै पानी उगेल्यो, ताकि बाढीले उनलाई बगाएर लैजाओस्। तर पृथ्वीले ती स्त्रीलाई सहायता गर्‍यो, र पृथ्वीले आफ्नो मुख खोल्‍यो, अनि अजिङ्गरले आफ्नो मुखबाट उगालेको बाढीलाई निल्यो। तब अजिङ्गर स्त्रीमाथि अत्यन्त क्रोधित भयो, र उनको सन्तानका बाँकी रहेकाहरूसित युद्ध गर्न गयो, जो परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्छन्, र येशू ख्रीष्टको साक्षी धारण गर्छन्। प्रकाश 12:6, 15-17.

येशूले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यसै कुराको आरम्भद्वारा दृष्टान्तित गर्नुहुन्छ, किनकि उहाँ अल्फा र ओमेगा हुनुहुन्छ। पोपवादी रोमको इतिहासमा उजाड पार्ने घृणित वस्तुको चेतावनी त्यस बेला चिनियो, जब पोपसत्तालाई पवित्र स्थानमा उभिएको रूपमा चिनियो।

यो चेतावनी मत्ती, मर्कूस र लूकाले अभिलेख गरेका छन्, र प्रत्येक सन्दर्भमा शब्दहरूको केही सूक्ष्म भिन्नता छ। मत्ती यसो भन्छन्, “यसकारण जब तिमीहरूले अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तुलाई पवित्र स्थानमा उभिएको देख्नेछौ,” र मर्कूस यसो भन्छन्, “जब तिमीहरूले अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तुलाई जहाँ उभिनु हुँदैन त्यहाँ उभिएको देख्नेछौ।” लूका यसो भन्छन्, “जब तिमीहरूले यरूशलेमलाई सेनाहरूले घेरेको देख्नेछौ, तब जान कि त्यसको उजाडिनु नजिक आएको छ। तब यहूदियामा हुनेहरू पहाडतिर भागून्।”

तीनवटै साक्षीहरू संयुक्त रूपमा लागू हुन्छन्। अझ विशिष्ट अनुप्रयोगमा, सेनाले यरूशलेमलाई घेरेको लूकाको उल्लेखले यो चेतावनी पहिचान गराउँछ कि जब मूर्तिपूजक रोमले सन् 66 ईस्वीमा यरूशलेममाथि आफ्नो घेराबन्दी आरम्भ गर्‍यो, तब यरूशलेममै रहेका मसीहीहरूले तुरुन्तै भागनुपर्‍थ्यो। “पवित्र स्थान” सम्बन्धी मत्तीको उल्लेख पावलले “पापको मानिस” लाई पहिचान गराएको कथनसँग मेल खान्छ, जसले “परमेश्वरको मन्दिरमा बसी, आफूलाई परमेश्वर हुँ भनी देखाउँछ,” यसरी “उजाड पार्ने घृणित वस्तु” को पोपीय परिपूर्तिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। मार्कले उजाड पार्ने घृणित वस्तुलाई त्यहाँ उभिएको भनेर पहिचान गर्दछ जहाँ त्यो उभिनु नहुने हो, र यो अन्तिम दिनहरूमा एडभेन्टवादलाई दिइएको भागने चेतावनीसँग मेल खान्छ। ती चेतावनीहरूमध्ये दुई वटा यस आज्ञासँग सम्बन्धित छन् कि जसले चेतावनी पढ्छ, उसले बुझोस्, र ती सबैले त्यस्तो एउटा चिन्हलाई सम्बोधन गर्छन् जसले त्यस युगका मसीहीहरूलाई भाग्न जानकारी दिनुपर्ने थियो।

“तिम्मा जनताका डाँकुहरू” भनेका संयुक्त राज्य अमेरिका हुन् भनी दाबी गर्नेहरूले गलत रूपमा प्रस्तुत गरेको त्रिगुण अनुप्रयोगको मिथ्या प्रयोगले यो पहिचान गराउँछ कि जब संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्थामा “उजाड पार्ने घृणित वस्तु” पूरा हुन्छ, तब त्यसपछि लागू गरिने उक्त आइतबारको व्यवस्था स्वयंले संयुक्त राज्य अमेरिकालाई आधुनिक रोमका रूपमा चिनाउँछ; किनकि मूर्तिपूजक रोम र पोपसत्तात्मक रोम—दुवैले—यसअघि आइतबारको व्यवस्था लागू गरेका थिए।

त्यो त्रुटिपूर्ण अनुप्रयोगको समस्या यो हो कि मूर्तिपूजक रोमको आइतबार-व्यवस्था ईस्वी सन् 321 मा भयो, तर मूर्तिपूजक रोमद्वारा “उजाड पार्ने घिनलाग्दो कुरा” को पूर्ति ईस्वी सन् 66 मै भएको थियो, अर्थात् ईस्वी सन् 321 को आइतबार-व्यवस्थाभन्दा 255 वर्ष अगाडि। त्यसै गरी, “पापको मानिस” लाई उत्पन्न गराउने समझौता पावलको समयमै भइरहेको थियो, जसले भने, “अधर्मको रहस्य त अहिल्यैदेखि क्रियाशील छ,” तैपनि पोपीय आइतबार-व्यवस्था चार शताब्दीभन्दा बढी पछि आयो। अगमवाणीको त्रिविध अनुप्रयोगमा पहिलो दुई साक्षीहरूले अन्तिम दिनहरूमा हुने तेस्रो पूर्तिका विशेषताहरू स्थापित गर्छन्। अन्तिम दिनहरूमा “उजाड पार्ने घिनलाग्दो कुरा” ले, दुई ऐतिहासिक साक्षीहरू र ख्रीष्टका वचनका तीनवटा बाइबलीय अभिलेखहरूको आधारमा, आइतबार-व्यवस्थाको कार्यान्वयनलाई होइन, पलायन गर्ने चेतावनीलाई प्रतिनिधित्व गर्छ।

अर्को लेखमा हामी भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोगसँग सम्बन्धित स्थापित नियमहरूको सन्दर्भमा उक्त अनुप्रयोग किन त्रुटिपूर्ण छ, र ख्रीष्टद्वारा दिइएको चेतावनीको सन्दर्भमा आइतबारको व्यवस्थाको पहिचान किन भविष्यवाणीको इतिहासको विकृति हो भन्ने कुरा विश्लेषण गर्नेछौं।

“मूर्तिपूजक धर्म र ख्रीष्टियन धर्मबीचको यस सम्झौताले भविष्यवाणीमा परमेश्वरको विरोध गर्ने र आफूलाई उहाँभन्दा माथि उचाल्ने भनेर पूर्वकथित ‘पापको मानिस’ को विकास गरायो। झूटा धर्मको त्यो विशाल प्रणाली शैतानको शक्तिको उत्कृष्ट कृति हो—आफ्नै इच्छाअनुसार पृथ्वीमाथि शासन गर्न सिंहासनमा बस्ने उसको प्रयत्नहरूको एक स्मारक।” *The Great Controversy*, 50.